

Супліка до Грицька Квітки

Петро Гулак-Артемівський

Хто, кажуть, до кого,— ми до тебе, Грицько!
З суплікою прийшли: я, бач, та мій Рябко.
Не дай загинуть нам, не дай з нас кепковати;
А доки ж буде нас зле панство зневажати?
Пустити нас, батечку, до хати!
Хоч буцім, Грицьку, ти на пана закрививсь,
Та з пантелику ти так, як другі, не збивсь:
Не звик ти голобель замість коня шмагати;
Не все ж під ніс Рябкам, мовляв ти, заглядати.
Пустити нас, батечку, до хати!
Хоч ти, Грицько, пошивсь з ріднею в москалі,
Та бач,— ніхто на вас не плаче на селі!
Ти знаєш, що на те собака, щоб брехати,
Що й сто не збудять їх тебе, як ляжеш спати.
Пустити нас, батечку, до хати!
Хоч ти не раз, Грицько, кислиці в пельку пхав,
Та твій Рябко од їх оскоми не чував:
Бо очі бачили, що треба купувати:
Нехай хоч вилізуть, а треба доїдати!
Пустити нас, батечку, до хати!
Пустити!.. Чи бач, як пан Рябка почастовав?
Коли б йому язик родимець одібрав,
Щоб він замість Рябка довіку мав гарчати,
А наш Рябко щоб сів за його в карти грати!
Пустити нас, батечку, до хати!
Чи бач, що ледве вже він кульші волоче,
Що так з його юшить і пасьока тече!
Та тож-то так звелів всю шкуру скрізь списати.
Що то тобі нема і курці де клювати!
Пустити нас, батечку, до хати!
Пустити! та й склич до нас тих навісних панів,
Що воду із своїх виварюють Рябків;
Звели їм струп Рябка довгенько полизати:
Адже ж то і над псом повинно ласку мати.
Пустити нас, батечку, до хати!
Супліку ж сю мою ти, Грицьку, сам читай,
Ледачому її паскудить не давай;

Бо як почне москаль по-своєму складати,
Та вот!.. та штьо? та как?., читавши примовляти,-
Тоді хоч умикай із хати!..
5 декабря 1918 г.